

Şairin Mühürlü Kalbi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Mart 2023

Sözcüklerin ve de bir adım ötesi; şiirlerin sahi var mı cinsiyeti?

Sözcükler efsunlu şiirler rahmet dolu.

Eşlik eden nidaların sessizliğinde saklı şairin sırları.

Şairane bir eda hayatın küfesinde saklı umutlar ve deryalar misali duyguların gülümsediği o zindanda esir düşmüşken şair misliyle acı çeken yüreği ve hırpalanmış belleği...

Kasıtsız ve sebepsiz yere sevmek belki de masumiyetin tek gerçeği ve direktifi öncemle aynı isem bunda çocuk kalbimin yeri en başta ve yüreğimde yer eden binlerce duygu ve insan bazen bir isyanın dillendirdiği bazen hezeyan yüklü evrenin solundaki çıkıntı yoksa yürek sıradan bir çıkı mı?

İçtimada şair ve geceyi perdeleyen gözleri yalnızlığın.

Huşu içerisinde yaşamak ne mümkün yoksa duvarlar mı üstünü üstüne gelen şairin ya da duvarların ardında saklı insanlar ve siyahi gölgeler.

Vuku bulan mevsim ve şerit değiştiren araba.

Sancılı bir oluşum iken insan ve yükü hafif pahada ağır olan sadece yürek de değil.

Kalemle tokalaşan bedeni şairin en çok da görünmezden geldiği hayatın cilvesine tanıklık eden isyanlar ve huzurun peşinde şair aslında kovalarken kendini.

İçerlediği kadar içtiği hayat.

Bir içim su olsa ne ki yaşamak?

Sözcükler derin dondurucuda sonsuzluğa kanat açmışken ve asla yaş almayan bir yürek yası ise şahsına münhasır hele ki müptelası olmuşken hüznün vardiyalı sistemde yüreğin hızlıca çarptığı ve o kerrat cetveli ile nasıl da ilintili coşkusu ve bükülmezken bileği şairin kalemin de elden düşmediği.

Rotası sabit hem.

Hemhal olduğu nice duygu ve hası sevdanın: aşkla küreddiği önü arkasını kollayansa Tanrı.

Bazen girişken bazen edilgen ve nüfuzlu cümleler kadar soy ağacında saklı asaleti ve babadan miras şekillenmiş karakteri ya da babadan miras soyadı ve işte geniş bir perspektiften uzanan eli yüreğindeki simli mezar ve sabit kat sayısı denklemin ölçüp biçtiği kadar hayatı özveri ile koşullanmış varlığı sevgiyle özdeş sözcüklerin kalburüstü varlıkları.

Tek bir kelime: şair.

Kilit noktası vurgun yemişken yüreğin kanat açtığı enginliğin varış noktası.

Hulasası yaşamın ve devrik yaşamlardan kendine mülk edindiği duygular ve yalınayak toprağa basan rüzgârın akımı ile bir paralellikle yüz ölçümü yaşamın ya da yüz yaşında bir şiir oysaki yeni doğmuş bir bebek gibi aç hayata açtığında gözlerini, o bebeğin yüzüne ilişen şaplağın da açılımı iken ilk andan itibaren eşlik eden hoyrat yaşam ve hiçliğin eşleştiği var olma coşkusu ile yoluna da devam ederken insan.

Hurafeler saklı günde.

Hezeyan saklı en derinde.

Heyelansa akla zarar ve kim bilir kaç şiddetinde yaşamak ve de aşk?

Şiar edindiği yalnızlık nasıl da siması tanıdık oysaki yabancı bellediği kadar bu duyguyu abartı ile seven yüreğin de dinmez iken nazı elbet âşık usanan elbet şair aşktan vazgeçmeyen aslında kovaladığı kendisi farklı çehrelerde açıp sönen bir ışık gibi ya da bir çiçeğe nazire eden toprağın sesi.

Hüzün ve elem.

Mevsim ve saklı ikilem.

Sözcüklerin at koşturduğu şair ise ihtimam gösterirken o sözcüklere ve işte ihlal edilmiş sınırlar ve işte idare lambasında geçen ömür ve zaman.

İzahı yok ki çoğu şeyin ve de şairin yüreği kilitli tıpkı içine tıkdığı o zindanda geçiş hakkı tanınmamışken başka bir mekâna ölümcül bir esinti ile şairin taş bastığı kalemi.

Mizansense hep aynı:

İnsan iklimi ve şairin dinmez kelamı sızan yürekten ve sızladıkça yürek aşkla kanat açtığı sıra dışı bir hayatı sürdürmekle iştiğal şair ve sıra dışılığın sayısız vukuatı ile adeta sırdaş iklimden uzağa kaçan bir yaprak gibi dalına ve köküne duyduğu özlemlerle tükenen yaşam ve tükenen gücü şairin.

Bir yeti kaybı belki de yaşamak en çok da yetim yüreğin kavruıldığı nice izlek.

Şiirler süzgün şair üzgün.

Tebessüm ekip acı biçtiği şairin ve açamadığı kalbine dizelere serdiği ve diz dize geçen hayatı dizelerin soluksuz kaldığı kadar şair yazdıkça nefes almanın verdiği huzur ile kalemi ile hayata şerh düşen. Sessizlik ve tepkisizlik ve bıçkın rüzgâr ve şairin gözü açık gördüğü rüyalardan nemalandığı kadar gerçekleri de kabullenip sıra dışı haletiruhiyesi ile bilmezken de aslında yazarak, kendi mezarını kazdığını.

Hücre hapsinden kaçış ve şairin şiirlere yakalandığı.

Hücre evinde sonlanan bir hayat ve işte özgürlüğün çalınca çağırıldığı bir akşam vakti şair düşmüşken ve de baş koymuşken yola yağın yaftalardan başını kaldırıp da kendini hapsettiği dünyadan çok başka dünyaların varlığına şaşkınlıkla tanıklık ederken ansızın vuku bulan yeni bir hayatın çağrısı.

Yerle yeksan evren.

Yerle yeksan dünü ve günü.

Yâd edilesi o mimari ki: şairin şiirlerle inşa ettiği ve istimlak edilmiş bir hayatın son dileği bilinmezken şairin tek tabanca hayata eşlik ettiği ve işte seken o kör kurşun şairi de kör eden aşkın akabinde çözülen dizlerinin bağı ve şair aslında yaşama sevincini sunmuşken şiire ve de koşarken Rabbine özgür bir eda ile şiirlerine sunduğu bir hikâyeye adeta günün vedasından çıkıp da yola geceye her erdiğinde, evrenin de verdiği müjde iken kalemin ucundan dökülen hece hece.

Ulağı ömrün.

Uyruğu günün.

Uydusu sevdanın ve hüznün...

Çelimsiz kalemden doğan bir bebek gibi her şiir yazdığında veda ettiği dünü kadar vefalı olsa keşke her insan ve yatıya kalan özlem yine kilit noktası iken şairin mühürlediği kalbinde saklı o sır eşlik eden gizemine hayatın ve bir gizi paylaştığı kadar şairin tanıklık eden tek zümre elbet ç/ağlayan duygulardan kendine inşa ettiği mabedin varlığında saklı iken keramet ve hidayet.